

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/19/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811010248
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5811010248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov Mgr. Miroslava Mazúcha a JUDr. Marcely Malatkej na verejnom zasadnutí konanom 6. apríla 2017 prejednal odvolanie prokurátora a obžalovaného S. Z. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/79/2011 z 28.10.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/79/2011 z 28.10.2016 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného S. Z., nar. XX.XX.XXXX v G. D. O., trvale bytom
R., C. XXX,

o d s u d z u j e :

podľa § 156 ods. 1, § 56 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný S. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Za uvedený trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor a obžalovaný.

Prokurátor podal odvolanie voči výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje s dôvodmi, na základe ktorých súd obžalovaného uznal za vinného len z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a s výškou trestu. Podľa jeho názoru je obžalovaný usvedčovaný aj zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pre ktorý bola podaná obžaloba. Najmä výpoveďou poškodenej Mgr. G. B., ktorá popísala opakovane a nemenne priebeh konfliktu s obžalovaným. Jej výpoveď sčasti potvrdil svedok M. C.. Súd nesprávne vyhodnotil vyhrážanie obžalovaného ako nespôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu vzhľadom na to, že medzi obžalovaným a poškodenou opakovane dochádzalo k verbálnemu napádaniu. Naopak, vyhrážky obžalovaného boli spôsobilé vzbudiť u nej dôvodnú obavu. Prokurátor napadol aj výrok o treste, pretože nesúhlasil s priznanou poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Tr.

zák. - vedenie riadneho života pred spáchaním činu. Podľa odpisu z registra priestupkov bol obžalovaný pred spáchaním trestného činu niekoľkokrát uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. V prípade uznania viny aj pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. by u obžalovaného prevažovali priťažujúce okolnosti, konkrétne § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchanie viacerých trestných činov. Dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby by sa mala podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšiť o jednu tretinu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol.

Obžalovaný podal odvolanie voči výroku o vine aj treste a konaní, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Podľa obžalovaného sa skutok opísaný v obžalobe nestal. Poukázal na výpoveď svedka policajta T. Z., ktorý situáciu na mieste činu popísal inak ako poškodená. Nevšimol si na nej žiadne zranenia, poškodená bola mokrá. Svedkovi uviedla, že ju obžalovaný obliat vodou. Ak by poškodenú napadol spôsobom uvedeným v popise skutku, poškodená by to svedkovi zrejme uviedla. Za vinu mu však kladú udieranie päťou do tváre, hádzanie do zábradlia, ťahanie za vlasy. O nedôveryhodnosti výpovede poškodenej svedčí aj fakt, že na hlavnom pojednávaní 24.4.2012 uviedla, že ju neobliat, ale mala mokré nohy, lebo pustila lavór s vodou, keď ju chytil za vlasy. Poukázal aj na výpoveď svedka C., ktorý bol prítomný v čase, keď incident ešte prebiehal a vrcholil. Svedok nepočul jeho údajné vyhrážky poškodenej. Obžalovaný ďalej uviedol, že zranenia, ktoré poškodenej údajne spôsobil, ju po fyzickej stránke neobmedzovali v bežnom spôsobe života, resp. len 4 až 5 dní. Poškodená v prípravnom konaní vypovedala, že nebola obmedzovaná v obvyklom spôsobe života, vyjadrenie zmenila až na hlavnom pojednávaní. Z výsluchu MUDr. B. je zrejmé, že poškodená uvádzala ako dôvod poruchy zdravia neustále problémy s nájomníkom z bytového domu, ktorý ju už viackrát fyzicky napadol. Ako dôvod teda neuviedla skutok, ktorý je predmetom obžaloby. MUDr. H. vypovedala, že u poškodenej bola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha s opísaním jej bližších prejavov. Z jej výpovede ale nevyplýva, na aký čas mala poškodená sťažený obvyklý spôsob života. Preto je minimálne predčasné tvrdiť, že došlo k spáchaniu prečinu ublíženia na zdraví. V podanom odvolaní ďalej uviedol, že došlo k incidentu s poškodenou a s C.. Obžaloba je ale v zásade postavená iba na tvrdeniach samotnej poškodenej, ktorú nepovažuje za vierohodnú, lebo majú dlhodobu vážne narušené susedské vzťahy. V ďalšom doplnení odvolania uviedol, že B. hovorila C., že ju napadol pre vysypanie smetí pod koberec. C. ho nevidel udrieť poškodenú a nepočul vyhrážky. V žiadnej výpovedi sa nevyjadril, že mal poškodenú trhať za vlasy. Na súde klamal, že ju držal ľavou rukou za vlasy. B. klamala, že ju držal za vlasy dvomi rukami. Všetko si vymysleli. Poukázal na to, že priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia primeraným spôsobom priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom. B. prichytil pri sypaní smetí pod jeho koberec. Preto ju obliat vodou, čo bolo primerané. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Poukázal na prokurátorku C., ktorá dávala podvrh - fotografie do trestného spisu. Toto môžu robiť zo zákona len policajti. Lekárska správa B. je podvrhom, nakoľko na súde povedala, že nevie o zranení, ktoré je uvedené v lekárskej správe MUDr. O. ml. na chirurgii v Nemocnici v Trstenej. Je úlohou súdu a nie znalca zhodnotiť sťaženie obvyklého spôsobu života poškodenej, ktoré sa nemusí vždy prekrývať s lekárom potvrdenou práceneschopnosťou. Poškodená nebola obmedzovaná v obvyklom spôsobe života 5 dní, pretože počas práceneschopnosti chodila nakupovať do obchodu a neskoršie išla aj do práce. V lekárskej správe bola uvedená prehnane dlhá práceneschopnosť. Znalec MUDr. Jelenčík vypovedal, že jej obmedzenie trvalo najviac 4 až 5 dní. Na fotografii tváre poškodenej, ktorú dal do trestného spisu jej manžel, sú simulované zranenia. B. tvrdila, že ju trikrát udral päťou do tváre, čím dokázala, že fotka je podvrhom. MUDr. Jelenčík pritom uviedol, že už po 10 minútach možno vidieť pourazové znaky a opuch tváre trvá 5 až 7 dní. Policajti, ktorí prišli po hodine, na tvári B. nevideli nič. Súd sa nezaoberal tým, že C. i B. boli viac rokov v nenávisťnom vzťahu voči jeho osobe. Poškodená bola na ošetrení u známeho lekára na chirurgii v Trstenej, ktorého brat je policajt a slúžil s jej manželom W. B. na oddelení polície v Zuberici. MUDr. O. ml. urobil lekársku správu, ktorá je podvrhom. Usvedčila ho sama B., keď na súde tvrdila, že o takom zranení nevie. Lekárska správa bola vypracovaná na objednávku jej manželka, ktorý bol s ňou u lekára. Ďalej bola za MUDr. B., psychiatrickou, s ktorou má zhodné priezviská a možno aj rodinné vzťahy. Psychiatricka sa pozná s B. svokrou, ktorá na psychiatrickom oddelení robila upratovačku. Poškodená bola taktiež za psychologičkou H., ktorá na súde nevedela odpovedať na jeho otázku, ako zistiť, že pacient hovorí pravdu alebo klame. Pri svojej výpovedi citovala iba klamstvá B., ktoré jej porozprávala.

Obžalovaný sa vyjadril i k odvolaniu prokurátora. Poukázal na to, že C. je nedôveryhodný svedok, je s ním v nenávisťnom vzťahu, podával na neho viackrát trestné oznámenie. B. a C. sú klamári. Na súde vypovedali tak, že si skutok vymysleli. Prokuratúra by ich mala stíhať za krivú výpoveď a krivú prísahu. Prokurátor je zaujatý voči jeho osobe. Poukázal na to, že Gallová klamala na súde, že chodila

so susedou C., lebo sa ho bála. Tá chodila do práce do Tvrdošína každý deň. Na súde nepravdivo tvrdila, že boli otočení na schodoch k sebe tvármi. Ak by ju sotil tak, ako klamala, tak by na zábradlie dopadla zadnou časťou tela a tam nemala podľa lekárskej správy žiadne zranenia. Lekár neurológ nezistil žiadne viditeľné zranenia, poškodená si zranenia vymyslela a zapísal ich známy MUDr. O. na objednávku jej manžela W. B.. Psychologička H. a psychiatricka B. hovorili rovnaké klamstvá, ktoré im uviedla poškodená. Poškodená psychiatricku navštívila až po 14-tich dňoch od konfliktu a psychologičku ešte neskôr. Poškodená klamala trom lekárom a v prípravnom konaní vyšetrovateľovi a prokurátorovi. Svokra poškodenej pracovala na psychiatrii a volala sa B. a nie G.. Súd ale odmietol opakovať úkon. Zranenia poškodenej nezodpovedali popisu skutku a poškodená manipulatívne narábala s klamstvami tak, že neustále klamala a menila výpoveď.

Obžalovaný doručil aj výpisy z uznesenia prokurátora, rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, otázky B., C. a z Ministerstva spravodlivosti SR bolo odstúpené podanie, ktoré podľa obsahu posúdili ako odvolanie proti napadnutému rozsudku. Prílohou tohto odvolania bol aj list obžalovaného z 1.12.2015 adresovaný poslancovi O. a sudcovi Najvyššieho súdu SR JUDr. C. a písomné podanie z 10.12.2016 adresované Okresnému súdu Námestovo. V tomto písomnom podaní uviedol, že okresný súd neustále porušoval Trestný poriadok a jeho práva. Dňa 24.11.2011 na súdnom pojednávaní sa chcel konfrontovať s B. a trom svedkami, ale sudkyňa mu povedala, že sa nemá čo vyjadrovať k výpovediam svedkov a môže klásť len otázky. Porušila tým jeho práva na obhajobu. Okresný súd porušil taktiež ust. § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorého je súd povinný postupovať v zmysle základnej zásady trestného konania, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Súd nedodrжал zásadu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Po skončení prvého súdneho pojednávania písomne žiadal o zaslanie zápisnice. Po zaslaní zápisnice zažil šok, nakoľko mu bol spolu so zápisnicou zaslaný aj rozsudok v mene Slovenskej republiky. Sudkyňa ho odsúdila už pred súdnym pojednávaním, ktoré ešte neprebehlo. Podal aj trestné oznámenie na sudkyňu pre zneužitie právomoci verejného činiteľa. Zo sudkyne sa potom stala nenávisťná sudkyňa voči jeho osobe. Podal aj druhé trestné oznámenie za nadržovanie. Sudkyňa mu zamietla aj ďalšie návrhy na obhajobu dňa 31.11.2013. Okresný súd vyhlásil rozsudok a uznal ho vinným zo skutku, ktorý nespáchal. Sudkyňa hrala na súde konšpiračné hry. Poukázal opakovane, že svedok Z. na súde uviedol, že B. nemala žiadne viditeľné zranenia. Sudkyňa mu nedovolila sa vyjadrovať k osobe fiktívneho svedka C., ktorý vo všetkých otázkach klamal. Poškodená si skutok, ako aj zranenia vymyslela. Poukázal na to, že svedok C. vypovedal, že nezaregistroval žiadne vyhrážky. Svedok C. sa vyjadril, že fotil chodbu po incidente, a preto žiadal na súde, aby predložil fotky. Sudkyňa však jeho požiadavku zamietla a porušila jeho práva na obhajobu. B. poskytla na súde sudkyňi Mikulášovej tri varianty klamstva, a to v podobe, že ju hodil, sotil, prudko pustil, a tak spadla do zábradlia. Poukázal na to, že ak by bola poškodená otočená ku nemu tvárou, tak ju mohol sotiť jedine do prs a narazila by do zábradlia zadnou stranou tela. Na zadnej strane tela však nemala žiadne zranenia. Sudkyňu pritom upozorňoval, že na súde proti nemu sedí podvodníčka a klamárka. Poukázal aj na to, že počas trestného konania sa na prípade vystriedalo 6 prokurátorov. Bol trestne stíhaný aj na základe podvodu a podvrhu, fotografií, ktoré dal prostredníctvom prokurátora do spisu W. B.. Prokurátorka C. obvinila jeho osobu z toho, čo nespáchal. Ďalší prokurátor na neho kričal, že nemá právo urážať B.. Posledný prokurátor, ktorý nebol vôbec na súdnom pojednávaní, sa odvolal proti rozsudku, ktorý bol pre jeho osobu oslobodzujúci.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pri preskúmaní mal na zreteli povinnosť prihliadať aj na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania na základe § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote a oprávnenými subjektami. Odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného čo do výroku o vine nie je dôvodné, ale možno ho považovať za dôvodné vzhľadom k výroku treste. Odvolanie obžalovaného je dôvodné, ale z iných dôvodov, ako uvádzal obžalovaný.

Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu. V rámci hlavného pojednávania boli vykonané všetky potrebné dôkazy, a to pri plnom uplatnení základných zásad trestného konania, najmä zásad ústnosti a bezprostrednosti. V odôvodnení rozsudku, postupujúc podľa § 168 Tr. por. okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti a prečo vzal za

dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval, keď dospel k záveru o vine obžalovaného. Okresný súd pri svojom postupe rešpektujúc ustanovenie § 327 ods. 1 Tr. por. vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil uznesením z 22.10.2015, č.k. 3To/86/2015-527.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania umožňujú dospieť k bezpečnému a jednoznačnému záveru o vine obžalovaného, tak ako ju ustálil prvostupňový súd. Obžalovaný svojím konaním aj podľa názoru krajského súdu naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. z dôvodov, ktoré podrobne rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd, s ktorými sa krajský súd stotožňuje, a preto v zásade na ne odkazuje.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, s týmito sa krajský súd nestotožňuje. Poškodená Mgr. G. B. v priebehu celého trestného konania zhodne vypovedala, že obžalovaný ju na schodoch pred bytom fyzicky napadol. Udrel ju do tváre, chytil za vlasy a ťahal dole schodmi. Pri útoku pustila lavór s vodou, preto mala obliate nohy. Keď začala kričať a otvorili sa dvere na byte C., obžalovaný ju pustil a sotil do zábradlia. Na zábradlie dopadla ľavou časťou tela. Peru mala podliatu krvou, modriny na hlave, líci, nohe i ruke. Ihneď po útoku bola na ošetrovaní v nemocnici a bola jej vystavená práceneschopnosť od 2.11.2010 do 23.11.2010. Okrem toho trpela nepokojom, bolela ju hlava a mala problém so spánkom. Následne pol roka navštevovala psychológa. Nakoniec sa z bytového domu odsťahovali. Mala obavu chodiť sama, musel s ňou byť manžel alebo k nej chodila suseda. Výpoveď poškodenej potvrdzoval aj svedok M. C.. Vypovedal, že počul hluk na chodbe bytového domu. Keď otvoril dvere videl Z. ako drží B. za vlasy. Keď ho zbadal, odsotil ju do pravej strany zábradlia. Bol presvedčený, že ak by dvere neotvoril, obžalovaný by poškodenu ďalej bil. Všimol si, že poškodená bola mokrá, v šoku a triasla sa. Voda bola rozliata po schodoch. Poškodená mu hovorila, že pred napadnutím umývala schody. Obžalovaný ju napadol pod zámienkou, že mu vysypala smeti pod koberec. Podľa svedka však poškodená iba umývala schody. Svedok Z. - policajt privolaný na miesto činu vypovedal, že poškodená držala vlasy v ruke, bola roztrasená a uviedla aj, že ju na chodbe napadol Z. a pôjde na lekárske ošetrovanie. Znalec MUDr. Jelenčík z odboru zdravotníctva dospel k záveru, že poškodená bola obmedzená v obvyklom spôsobe života 4 až 5 dní. Liečenie z chirurgického hľadiska trvalo 10 dní. Poškodená utrpela pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia vľavo, pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti pod ľavou očnicou, pomliaždenie a podkožný krvný výron hornej pery úst vľavo, odreninu a tržnú ranu na sliznici hornej pery úst vľavo, pomliaždenie a podkožný krvný výron na stehne vľavo, na vonkajšej strane ľavého predkolenia a na vnútornej strane pravého predkolenia. Pomliaždenie hlavy mohlo vzniknúť jedným alebo opakovanými úderom päšťou, chytením za vlasy rukou alebo rukami útočníka a ich následným ťahaním, kopnutím nohou, úderom tupým tvrdým predmetom bez ostrých hrán, ale taktiež aj pádom a narazením záhlavia do tvrdého tupého predmetu. Zranenie bolo spôsobené násilím miernej až strednej intenzity. Pomliaždenia a podkožný krvný výron v oblasti pod ľavou očnicou a hornej pery úst vľavo a odrenina s tržnou ranou na sliznici hornej pery úst vľavo mohli vzniknúť jedným alebo opakovaným úderom päšťou, kopnutím nohou, úderom tupým a tvrdým predmetom bez ostrých hrán a výbežkov, ale taktiež aj pádom a narazením tváre do tvrdého tupého predmetu. Tieto zranenia určite nevznikli pri páde narazením tváre na tvrdý rovný povrch. Zranenia vznikli pôsobením násillia strednej intenzity. Pomliaždenie a podkožný krvný výron na stehne vľavo, na vonkajšej strane ľavého predkolenia a na vnútornej strane pravého predkolenia mohli vzniknúť opakovaným kopnutím nohou, úderom tupým tvrdým predmetom bez ostrých hrán a výbežkov, ale taktiež aj pádom a narazením dolných končatín do tvrdého tupého predmetu. Tieto zranenia ale určite nevznikli pri páde narazením dolných končatín na tvrdý rovný povrch. Mechanizmus vzniku zranení môže zodpovedať tvrdeniam poškodenej, že bola najskôr útočníkom opakovane udieraná rukou do oblasti tváre, následne chytená rukami za vlasy a ťahaná za ne dole schodmi a nakoniec hodená na zábradlie a schodište, pričom si udrela hlavu, ľavé stehno a ruku. Znalec na hlavnom pojednávaní doplnil, že adekvátna liečba z chirurgického hľadiska bola 7 až 10 dní. Celá doba liečenia sa však predĺžila neurologickými vyšetreniami a návštevou poškodenej u psychiatra. Ak sa v odbornom vyjadrení vyjadril, že doba liečenia bola v rozsahu 22 dní, bola to celková doba liečenia vrátane psychiatrického vyšetrenia. Svedkyňa MUDr. W. H. vypovedala, že poškodená navštevovala jej ambulanciu od 23.11.2010 do 23.5.2011. Diagnostikovala u nej posttraumatickú stresovú poruchu. Porucha sa prejavovala neustálymi flashbackmi, nechutenstvom, vyhýbajúcim sa správaním, strachom ísť na schodisko, sklesnutosťou, ľahkou unaviteľnosťou a stratou koncentrácie. Tieto skutočnosti podstatným spôsobom ovplyvňovali výkon jej povolania učiteľky. Pozornosť poškodenej sa sústredila len na prežitý zážitok, v dôsledku ktorého bola výrazne znížená jej koncentrácia. Obmedzovali obvyklý spôsob jej života, pretože poškodená mala strach vyjsť a prejsť cez chodbu, bola nadmieru citlivá na hluk pred bytom. Hlavným

cieľom psychoterapie bolo odstrániť dôsledky posstraumatickej stresovej poruchy. V kombinácii s psychiatrickou liečbou a odsťahovaním sa poškodenej z bytového domu došlo k úprave jej stavu. Z obsahu výpovede je zrejmé, že obvyklý spôsob života poškodenej bol posstraumatickou stresovou poruchou podstatne ovplyvnený viac ako 7 dní. Svedkyňa MUDr. B. - psychiatrička vypovedala, že poškodená ju prvýkrát vyhľadala 16.11.2010. Diagnostikovala u nej posttraumatickú stresovú poruchu. Hlavným dôvodom poruchy bol fyzický útok obžalovaného. Poškodená bola úzkostná, depresívna, chvela sa, trpela nechutenstvom a poruchami spánku.

Okresný súd konanie obžalovaného správne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Objektom tohto trestného činu je ľudské zdravie a predmetom útoku je živý človek. V zmysle ust. § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví je také poškodenie zdravia, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, a počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodenej. Zranenia poškodenej spôsobené obžalovaným si objektívne vyžiadali lekárske ošetrovanie a následné liečenie z chirurgického hľadiska 7 až 10 dní. Zranenia na tvári a iných častiach tela poškodenej jednoznačne ovplyvňovali po fyzickej stránke obvyklý spôsob života poškodenej najmenej 4 až 5 dní, pretože poškodená musela pre opuch potravu prvých 5 dní prijímať slamkou a nemohla vykonávať svoje povolanie učiteľky najmä pre viditeľné zranenie v oblasti oka. Podľa vykonaného dokazovania utrpela útokom obžalovaného okrem fyzickej ujmy aj psychickú ujmu spočívajúcu v posttraumatickej stresovej poruche spojennej s násilným konaním obžalovaného. Symptómy a trvanie poruchy boli objasnené vykonanými výpoveďami poškodenej, psychiatra a psychológa. Poškodená vypovedala, že trpela bolesťami hlavy a poruchami koncentrácie až do skončenia práceneschopnosti do 23.11.2010. Jednoznačne sťažovali obvyklý spôsob života poškodenej najmä z dôvodu, že podstatne ovplyvňovali jej fungovanie v profesionálnom živote a podstatným spôsobom zhoršovali jej zdravotný stav. Z tohto dôvodu mala nasadenú liečbu antidepresívami a brala lieky na spanie. Liečba posttraumatickej stresovej poruchy trvala až do 19.8.2011. Obžalovaný konal v priamom úmysle, tak ako je to uvedené v § 15 písm. a) Tr. zák. Z charakteru, rozsahu a intenzity jeho konania vyplýva, že jeho úmysel smeroval k ublíženiu na zdraví poškodenej.

Pokiaľ ide o námietku prokurátora, že prvostupňový súd mal konanie obžalovaného kvalifikovať aj ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., lebo sa mal poškodenej vyhrážať zabitím, čo u nej vzbudilo dôvodnú obavu, krajský súd konštatuje, že nie je dôvodná. Poškodená vypovedala, že obžalovaný sa jej zabitím vyhrážal, obžalovaný tieto čiastkové okolnosti v celom priebehu trestného konania popieral. Obžaloba ďalšie usvedčujúce dôkazy k týmto čiastkovým okolnostiam nepredložila. Poškodená o vyhrážkach zabitím nehovorila policajtovi Z., ktorý ako prvý prišiel na miesto činu. Tieto čiastkové skutkové okolnosti preto neboli jednoznačne, bezpečne a spoľahlivo preukázané. Z týchto dôvodov bolo treba postupovať v súlade so zásadou in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného). Takýto postup pritom nevyžadoval, aby bolo bez pochybností preukázané, že tieto skutkové okolnosti sa nestali, stačili pochybnosti o tom, či sa stali. Krajský súd sa nestotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti, že vyhrážky zabitím obžalovaného nevzbudzovali dôvodnú obavu, a preto nie sú súčasťou odsudzujúceho rozsudku. Podľa záverov odvolacieho súdu tieto čiastkové okolnosti neboli bez pochybností preukázané.

Krajský súd považuje odvolacie námietky obžalovaného za nedôvodné. Dôkazná situácia v predloženej veci bola jednoznačná a presvedčivá, a okresný súd správne rozhodol o vine obžalovaného. Námietky obžalovaného smerujú najmä k hodnoteniu dôkazov okresným súdom. Ak obžalovaný nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím, pretože tento nevyhodnotil dôkazy v súlade s jeho predstavami, neznamená to, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne a nie je v súlade so zákonom. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by poškodená pred útokom obžalovaného dávala smeti pod koberec. Je to iba tvrdenie obžalovaného. Znalec MUDr. Jelenčík pri svojom skúmaní nevychádzal z predložených fotografií, ale najmä z lekárskeho správneho (MUDr. O.), neurologickej (MUDr. R.) a psychiatrickej (MUDr. B.) ambulancie. Poškodená vypovedala, že bola na ošetrovaní ihneď po napadnutí v nemocnici v Trstenej. Jej zranenia boli objektivizované lekárske správami a znaleckým skúmaním. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by lekárska správa z chirurgie nebola objektívna. Je v úplnej zhode s lekárskou správou z neurológie. Podľa znalca MUDr. Jelenčíka údaje poškodenej o vzniku zranení zodpovedajú možnému mechanizmu ich vzniku. Psychiatrička MUDr. B. vypovedala, že poškodenú pred prvou návštevou ambulancie nepoznala. Psychologička MUDr. H. na súde vypovedala v pozícii svedka a preto do jej kompetencie nepatrilo riešenie otázky dôveryhodnosti výpovede svedkyne. Obžalovaný považoval výpovede poškodenej, svedka C., MUDr. B., MUDr. H. za klamlivé a lekársku správu MUDr.

O. za vymyslenú. Uvedené dôkazy sú však vo vzájomnej zhode a objektivizované odborným vyjadrením MUDr. Jelenčíka. Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní z 24.11.2011 vyplýva, že obžalovaný svedkom kládol otázky a zároveň sa aj vyjadroval k obsahu ich výpovedí. Pokiaľ obžalovaný na sudkyňu prvostupňového súdu podal trestné oznámenie automaticky to neznamená, že rozhodovala voči jeho osobe zaujato. Ani krajský súd nemal za to, že by boli splnené zákonné podmienky na vyšetrenie duševného stavu poškodenej, pretože podľa § 150 Tr. por. duševný stav svedka možno vyšetriť, len ak je podstatne znížená schopnosť svedka správne vnímať, alebo vypovedať, čo sa poškodenej zjavne netýka. Zaobstaranie fotografií, ktoré mal vyhotoviť svedok C. aj krajský súd považoval za rozsah nad rámec nevyhnutného dokazovania, pretože fotografie vyhotovené po skutku nie sú podstatným dôkazom pre spravodlivé súdne rozhodnutie. Fotografie poškodenej priložil oznamovateľ k trestnému oznámeniu. Pri rozhodovaní prvostupňového súdu neboli podstatným dôkazom vedúcim k uznaniu viny obžalovaného. Znalec MUDr. Jelenčík vypracoval odborné vyjadrenie a bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní. Dokazovanie ohľadom zdravotného stavu poškodenej bolo doplnené aj výpoveďami svedkýň MUDr. B. a MUDr. H.. Preto dokazovanie v tomto smere bolo dostatočné.

Obžalovaný v konaní namietal zaujatosť samosudkyne najmä z dôvodov podozrenia, že sa pozná s rodinou poškodenej, je zaujatá voči jeho osobe, bráni mu vyjadrovať sa k vykonávaným dôkazom, nerešpektuje jeho návrhy na doplnenie dokazovania, podal na ňu trestné oznámenie a porušila zásadu prezumpcie neviny. Proti uzneseniu samosudkyne o nevylúčení zo 6.6.2012 (č.l. 231 spisu) ale sťažnosť nepodal, a preto uznesenie 15.6.2012 nadobudlo právoplatnosť. Krajský súd v tomto konaní rozhodol 23.8.2012 i o návrhu na odňatie a prikázanie veci v podstate z tých istých dôvodov, aké obžalovaný uvádzal pri námietke zaujatosti s tým, že vec Okresnému súdu Námestovo neodňal. V tomto uznesení už bolo podrobne zdôvodnené, prečo nie sú dané dôvody na odňatie veci, preto krajský súd na toto rozhodnutie v celom rozsahu odkazuje (č.l. 250 - 252 spisu). Obžalovaný tieto námietky opakuje v priebehu celého konania, ale keďže bolo o nich už rozhodnuté, ďalej sa o nich nekoná.

V súvislosti s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom, ktoré považuje krajský súd za správne, poznamenáva, že v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. skutkové závery súdu sa zakladajú na vnútornom presvedčení sudcu získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Ak tieto závery súdu boli vyvedené na podklade náležitého zistenia skutkového stavu veci a uvažovaní, ktorým sa k záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné (najmä logické) rozpory, nemožno im úspešne odporovať opravným prostriedkom preto, lebo súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Krajský súd sa nestotožnil s výrokom o treste. V súvislosti s odvolacou námietkou prokurátora týkajúcou sa poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. krajský súd poznamenáva, že je opodstatnená. Obžalovaný má v registri priestupkov záznamy pre priestupky proti občianskemu spolunažívaniu z 24.8.2009, 12.11.2009 a 14.11.2009, za ktoré bol Obvodným úradom v Námestove potrestaný pokutami. Nemožno teda konštatovať, že pred spáchaním činu viedol riadny život. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný v minulosti nebol súdom potrestaný. Ku svojim majetkovým pomerom vypovedal, že je poberateľom starobného dôchodku vo výške asi 800,-Eur mesačne a spoluvlastníkom bytu. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že účel trestu bude lepšie plniť peňažný trest. Ten zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a prevychová ho k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Súd pri týchto úvahách prihliadol aj na to, že skutok sa stal takmer pred 7 rokmi a u obžalovaného nezistil poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Obžalovanému preto na základe obidvoch podaných odvolaní podľa § 156 ods. 1, § 56 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výmere 300,-Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.